

Te hoog van de toren geblazen

Toen we deze week ons lijfblad — mogen we wel zeggen — De Bazuin lazen, troffen we daarin onder de rubriek „Van de Torentans” een artikel van J. D. Boerkoel (O.F.M.), dat op ons de indruk maakte van een driftig klepperende molen. Een ogenblik dachten we: zouden we door ons stukje van enige weken geleden over de Minderbroeders (O.F.M.) soms koren op die molen hebben gedragen? Maar die gedachte onderdrukten we terstond. Immers slechts lége molens kleppen zo gewind en slechts van lége molens slaan de wieken zo lustig. Ons stukje aan het adres van de Bazuinredacteur, die ons als Minderbroeders geliefde te betitelen, kan hoogstens het effect gehad hebben van wind in de wieken.

Van de torentans schrijft over de Kampener synode. Deze zou haar handelingen „onder een veelheid van woorden hebben gecamoufleerd”. En de torenwachter verzucht: „Aan een openbaarheid, die ons niet verder brengt dan Kampen met zijn uitvoerige verslagen doet, hebben we evenmin iets als aan zittingen in comité”.

Nu weten we van deze Kampener synode óók het een en ander.

We zijn daar wel eens geweest.

En hebben daar ons licht opgestoken.

De waarheid is deze.

De synode van Kampen heeft zelve geen letter copie ter drukpers gezonden. Zij heeft het gedaan zonder een elgen perscommuniqué. Zij heeft het maken van persverslagen overgelaten aan mannen, wier vak dat is. Aan journalisten. Om, aan leden van de kerken, tot welke ook Ds J. D. Boerkoel behoort. Zo aan de Hoofdredacteur van Kerknieuws, de Heer W. C. F. Scheps en aan de verslaggever van Trouw, de Heer J. J. F. van den Berg. Ook aan deze Heren heeft de synode alle mogelijke faciliteiten verleend. De rapporten der commissies en de acta werden hun ter hand gesteld als waren zij afgevaardigden ter synode. De Heer Scheps moge dan — het wordt door Ds J. D. Boerkoel O.F.M. van de toren gebazuind — in de kringen der vrijgemaakten óók al geen favoriet zijn, hij heeft op een wijze, als hem volgens zijn eigen schrijven in Kerknieuws op géén andere synode mogelijk was, zijn journalistieke werk kunnen doen. En hij heeft dit werk keurig gedaan. Als Ds J. D. Boerkoel klachten over de verslagen heeft, dan wende hij zich tot de Heer Scheps, Eliecomstraat 16, Den Haag. De Heer Scheps is mans genoeg om hem te woord te staan.....

Dat wat de openbaarheid der generale synode betreft.

Thans een woord over haar comitévergaderingen.

Daarvan zijn niet-openbare notulen bijgehouden.

Let wel: niet-openbare notulen.

Niet: geheime notulen.

Die bergt slechts het archief van de generale synoden van Ds J. D. Boerkoel's gemeenschap. Die liggen veilig in de kluisen van de Haagse Westduinkerker. Slechts toegankelijk voor..... Ja, voor wie eigenlijk? Zou bijvoorbeeld K. Schilder daar eens een onderzoek mogen doen naar wat er zo over hem is te doen geweest op de synoden van Sneek en Utrecht? Hebben de kerkeraden, de lastgevers van de afgevaardigde lasthebbers, die daar hun heimelijke raad hielden, daar toegang?

Torenwachter, ge kunt van die Kampener synode nog wat leren. Die stuurt haar niet geheime, zij het dan niet-openbare notulen aan al de kerkeraden toe. Als Uw synode dat óók gaat doen, dan hebben Uw kerkeraden nog héél wat te wachten. Menige verrassing óók.

Tenslotte: ge constateert, dat de generale synode van Kampen het derde verzoek om samenspreking „hautain” heeft afgewezen.

Ge gaat daarbij af op volgens Uw eigen zeggen camouflerende persverslagen.

We zouden zeggen: wacht op de Acta.

Anders loopt ge gevaar Uw naasten lichtelijk en onverhoord te oordelen of te helpen veroordelen.

Dat is zonde tegen het negende gebod.

Om die zonde hebt gij mede Saakle Greijdanus geschorst.

Dat vonnis wordt, als ge Uw eigen kerkelijke rechtspraak nog gelóóft, ook in de hemel voor vast en bondig gehouden.

Dat heeft de Kampener synode wel mede voor ogen gestaan, toen Uw brieven-van-samenspreking op haar tafel lagen.

Met banullen speelt men niet.

Ze leiden tot bekering.

Of men werpt ze, als Luther, in het vuur.

Maar geen van beide is bewijs van hautainiteit.

Gij echter, De Bazuin blazende Van de Torentans, blaast té hoog van de toren. En het komt me voor, dat het instrument van het geweld lichtelijk gebast is. Het was fortissimo. Een beetje piano aan!

D. E. C.

We moesten zorgen in alles „bij” te zijn.

We moesten op de hoogte zijn van de wereldliteratuur.

En ons niet afzijdig houden van de moderne cultuur!

We moesten mee kunnen met de moderne tijd en kennis nemen van alles wat er in de wereld te koop was.

Niemand scheen bang te zijn, dat we wel eens in de greep van de wereld konden komen. Er was toen in de studentenwereld allerlei gekkernij en zotternij, welke niet betamen. Er werd over het algemeen niet geluisterd naar de vermaning van Efeze 5:15: „Ziet dan hoe gij voorzichtiglijk wandelt, niet als onwijken, maar als wijzen, de tijd uitkopen, dewijl de dagen boos zijn”.

Velen volgden de gewoonten der wereld op een paar meter afstand.

En zo kon het gebeuren, dat het leven aan een christelijke Hogeschool weinig of niet verschilde van het leven aan een openbare Universiteit.

De HERE heeft in Zijn grote genade over ons Reformatie gegeven.

Hij heeft ons weer leren zien de rijkdom van Zijn onvoorwaardelijke beloften. God wil goddelozen rechtvaardigen, om niet, alleen om Christus' wil.

Maar dan wil de HERE ook, dat we ons heel trouw houden aan Zijn bevelen.

En onberispelijk wandelen temidden van een krom en verdraaid geslacht.

„Gij zijt een heilig volk de HERE uw God. U heeft de HERE uw God verkoren, dat gij Hem ten volk des eigendoms zoudt zijn uit alle volken, die op de aardbodem zijn. Gij zult dan weten, dat de HERE uw God die God is, die getrouwe God, die het verbond en de weldadigheid houdt degenen, die Hem liefhebben en zijn geboden houden, tot in duizend geslachten” (Deut. 7:6 en 9).

Dat is niet maar Oudtestamentisch, want Petrus schrijft precies hetzelfde aan een gemeente van het Nieuwe Testament: „Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk, opdat gij zoudt verkondigen de deugden van Hem, die u riep uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht”. Dit alles geldt voor elk lid van de gemeente des HEREN. En dus ook voor dozent en student aan een Theologische Hogeschool.

Houdt u maar heel simpel aan het gebod des HEREN. In uw studie. In uw omgang met elkander. Weest trouw in alles, wat de HERE van u eist.

Uw tijd is van de HERE en van niemand anders. Uw gaven van lichaam en ziel, van hoofd en hart zijn van en voor de HERE en voor niets of niemand anders. „Of weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is des Heiligen Geestes, die in u is, die gij van God hebt, en dat gij van u zelf niet zijt? Want gij zijt duur gekocht, zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uw geest, welke Godes zijn” (1 Cor. 6:20).

Het kan voorkomen, dat hoogleraren in de theologie een schande zijn voor de naam des HEREN door hun ontrouw in de dienst des HEREN.

Het kan voorkomen, dat herders der gemeente wolven zijn in een schapenvacht. Die aan de gemeente met kracht en klem de wet des HEREN voorhouden, terwijl zij zelf met geen vinger aanraken de lasten, die ze aan de gemeente opleggen.

Het kan voorkomen, dat studenten in de theologie niet in oprechtheid voor de HERE leven. Ik las dezer dagen in een boekje van Georg Gründler: Vom rechtshaffenen Studium der Theologie, dat in Duitsland het hardnekkig gerucht de ronde doet, dat uit de Seminarbibliotheken der Theologen en Juristen de meeste boeken gestolen werden. Hij vraagt zich af of dat misschien hiervan komt, dat het dagelijks bezig zijn met Gods heilige wet de rechte eerbied voor God afstompt.

Laten we maar toezien, dat we in alle dingen voorzichtig wandelen.

„Voegt bij uw geloof deugd en bij de deugd kennis en bij de kennis matigheid en bij de matigheid lijdzaamheid en bij de lijdzaamheid godzaligheid en bij de godzaligheid broederlijke liefde en bij de broederlijke liefde, liefde jegens allen..... Deze dingen zullen u niet ledig en onvruchtbaar laten in de kennis van onze Here Jezus Christus. Daarom broeders bennastigt u te meer om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen” (2 Petrus 1:5-10).

We moeten wel bedenken: „Een iegelijk, wie veel gegeven is, van die zal veel geëist worden, en wie men veel vertrouwd heeft, van die zal men overvloediger eisen” (Lukas 12:48).

In de derde plaats behoort tot de vroomheid, bij de studie vereist, het voortdurend gebed. Het is een ontzaggelijk voorrecht, dat we mogen bidden en zo ons hart uitstorten voor de HERE, die Zijn oor neigt tot het geroep der rechtvaardigen. Maar het is ook een plicht, waartoe we in de Schrift herhaaldelijk worden vermaand. Ik denk aan de gelijkenis van het vragende kind. Dat z'n vader om brood vraagt en geen steen krijgt. Dat om een visje bidt en geen slang ontvangt. Dat om een ei vraagt en geen schorpioen in zijn hand vindt. Hoort hoe Jezus ons verzekert: „Indien dan gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede

gaven te geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader de Heilige Geest geven, degenen die Hem bidden” (Lukas 11:13). Ik denk ook aan de gelijkenis van de weduwe en de onrechtvaardige rechter. Als zulk een man tenslotte aan die weduwe recht doet, „zal God dan geen recht doen Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen?” (Lukas 18:8).

Leest de brieven van de apostelen en gij merkt dat zij nacht en dag voor de gemeente bidden en danken. Maar zij begeren ook van de gemeenten, dat zij voor hen bidden en zo meestrijden voor de overwinning van het Evangelie.

We kennen allen de vermaningen tot volhardend bidden: Houdt sterk aan in het gebed en waakt in hetzelfde met dankzegging. Volhardt in het gebed.

Bidt zonder ophouden. Dankt God in alles, want dat is de wil Gods in Christus Jezus over u. „Weest in geen ding bezorgd, maar laat uw begeerten in alles door bidden en smeken, met dankzegging, bekend worden bij God; en de vrede Gods die alle verstand te boven gaat zal uw harten en zinnen bewaren in Christus Jezus” (Fil. 4:6, 7).

Dat zullen ook wij doen bij al onze arbeid: Zonder ophouden bidden.

Dat wil vanzelf niet zeggen, dat we moeten proberen zo lang mogelijk met gesloten ogen en gevouwen handen te zitten. Paulus die zegt nacht en dag zijn gemeenten te gedenken in de gebeden, had het daarvoor veel te druk. Hij werkte soms nacht en dag met zijn handen voor z'n dagelijks brood.

Maar het wil zeggen, dat we de HERE moeten kennen in al onze wegen, ook in onze studie.

Dat we voor het aangezicht des HEREN moeten wandelen.

Dat we van de HERE moeten begeren, te allen tijd, wat ons ontbreekt.

Voor een recht gebed is nodig, dat we onze nood en ellendigheid recht en grondig kennen. Dat we maar nederig en ootmoedig belijden, dat wij ons werk niet aankunnen in eigen kracht. Dat we in onze verlegenheid onze handen uitstrekken naar God, die de moeden kracht geeft en sterkte die, die geen krachten heeft.

Dat we in volstrekte afhankelijkheid leven van Hem, die Zijn kracht in onze zwakheid volbrengt.

Voor dat bidden zonder ophouden is nodig dat we alle hoogmoed afleggen.

Hoogmoed is een zonde die ook aan de deur van ons aller hart ligt.

Als we een helder verstand van God kregen en meer dan middelmatig begaafd zijn, is het gevaar groot, dat we daarop gaan vertrouwen en opgeblazen worden.

Dan kunnen wij dit en dát en dan zullen wij ons er wel door slaan.

Dan vergeten we, dat al wat we zijn en hebben door de HERE is gegeven.

En dan vergeten we, dat wij met al onze gaven en vermogens maar zwakke, zondige, nietige mensen zijn, die zonder de HERE niets kunnen doen.

Zó staat het er: „Zonder Mij kunt gij niets doen”.

Als Petrus bij de wonderlijke visvangst de Majesteit des Heren ziet dan roept hij uit: Here, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens.

Maar dan zegt de Here tot Simon: Vrees niet, van nu aan zult gij mensen vangen.

Wie zou niet met vreeze en beving vervuld worden als hij ziet op de grote taak en eigen kleine kracht? We kunnen alleen maar getroust onze taak aanvaarden als we geloven: „Hij die u roept is getrouw, die het ook doen zal” (1 Thess. 5:24).

Maar dan zullen we ook bij al onze arbeid wijsheid en inzicht, trouw en volharding begeren van Hem, die mildelijk geeft en niet verwijt.

Zo biddend en smekend, onze begeerten bekend makend bij God zullen onze harten en zinnen bewaard worden in Christus Jezus.

Ik denk niet, dat dienaren des Woords gemakkelijke tijden vóór zich hebben.

De tijden zijn boos. De afval groot.

We zullen niet alleen de wereld tegen ons hebben, maar ook een afvallig christendom, dat wel de naam van Christus noemt, maar niet afstaat van ongerechtigheid.

Wie een gemakkelijke baan wil moet geen dominé worden.

Wie rijk wil worden of naam maken, kieze een ander ambt of vak.

En toch, en toch, er is geen heerlijker ambt dan dat van dienaar des Woords.

Hoe groot is het loon, dat de HERE aan de trouwe dienstknechten geeft.

„De godzaligheid is een groot gewin met vergenoeging” (1 Tim. 6:6).

Dit betreft alle rechtvaardigen. Maar ook geldt het voor herders en leraars.

Is er mooier werk dan de verkondiging van het Evangelie?

En we hebben de belofte, dat het ons aan niets zal ontbreken.

Ik lees u voor 1 Cor. 9:13-27.

Hierna ging Prof. Jager voor in gebed.

